

โรคคอตีบ (Diphtheria)

การรายงานผู้ป่วยโรคคอตีบในประเทศไทยยังคงมีอยู่อย่างสม่ำเสมอทุกปี โดยมีอัตราป่วยลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจน ระหว่าง พ.ศ. 2530 – 2532 และยังคงลดลงเรื่อย ๆ จนถึง พ.ศ. 2536 หลังจากนั้นแนวโน้มการเกิดโรคมียกยณะไม่แน่นอน ในปี พ.ศ. 2539 กองระบาดวิทยาได้รับรายงานผู้ป่วยโรคคอตีบจำนวนทั้งสิ้น 53 ราย คิดเป็นอัตราป่วย 0.09 ต่อประชากรแสนคนซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยที่ได้รับรายงานในจังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งมีการระบาดของโรคคอตีบ จำนวน 32 ราย (60%)

จากการเปรียบเทียบอัตราป่วยตาย ช่วงก่อนและหลังพ.ศ.2531พบว่าอัตราป่วยตายหลังจาก พ.ศ. 2531 สูงกว่าช่วงก่อนอย่างชัดเจน โดยมีอัตราผู้ป่วยตายสูงสุดในพ.ศ. 2538 เป็นร้อยละ 42.11 เทียบกับช่วงก่อน พ.ศ. 2531 ที่ไ้เกินร้อยละ 10 (ข้อมูลไม่ได้แสดง) ซึ่งแสดงควาหลากหลายของมาตรฐานการวินิจฉัยและรักษาโรคในแต่ละพื้นที่

การจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่ามีอัตราป่วยลดลงอย่างชัดเจนระหว่าง พ.ศ. 2530 – 2532 ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 15 ปี และในกลุ่มอายุต่ำกว่า 10 ปี ยังคงลดลงเรื่อย ๆ จนถึง พ.ศ. 2536 เหมือนกับอัตราป่วยโดยรวมซึ่งน่าจะเป็นผลจากโครงการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค

การรายงานผู้ป่วยมีลักษณะเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล โดยพบผู้ป่วยส่วนใหญ่ในฤดูฝนช่วงฝนระหว่าง เดือน มิถุนายน สิงหาคม อัตราผู้ป่วยโรคคอตีบ จำแนกตามรายภาคที่พบระหว่างปี พ.ศ. 2535-2539 ส่วนใหญ่จะพบสูงสุดใน ภาคใต้ ยกเว้น พ.ศ. 2537 และ พ.ศ. 2539 ที่พบสูงสุดในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อันเนื่องมาจากการระบาดของโรคคอตีบในจังหวัดสระแก้ว และจังหวัดบุรีรัมย์สูงสุด เท่ากับ 2.17 ต่อแสนประชากร รองลงมาเป็นจังหวัดแม่ฮ่องสอน ยโสธร และปัตตานี เท่ากับ 0.44 0.37 และ 0.34 ต่อแสนประชากร ตามลำดับ